

Viidega pilkjatte kildas istuda, kui kirriko miina. Ja misjuggune se meister on, kedda tenitakse, misjuggune on ka se palk. Kes kurratit tenib, sellel murrab kurrat wimaks kaela. Summal ei woi ilmaš kurgaga kiusatud sada, egga kiusa keddagit kurgaste. Sest se, kes inimesši omma näo järrel on lonud, ei rikku neid mitte ni hirmsaste ärra.

Onne neil noortel hingedel, kenneš jummalakartlikkud perremehhed on, kes neid karristusše ja seadusše al piddawad enne kui wägga hiljaks jääb. Runningas Salomon ütleb: Ärra hoia witsa mitte kõrwal, kui so laps kurgja teinud. Sel asjemel sünniks ka leiwa wannemattel bölda: Ärra hoia mitte pannakrihma kõrwal, kui so õppipois kurgja teinud. Ja Salomon olli wišt tark mees, kes ka teadis, mis ta rakis. Summala sannaühhest poolt pruškida ja Summala käsko ja karristusš teijelt poolt, se on tõeste kässo-lik; sest eks Apostel Paulus ei maenitse

(Ewes. 6, 4): Teie isjad, ärge ärritage mitte omma lapsi wihhale, waid kaswatage neid karristamisses ja Jõsanda maenitsemisses. Kui agga leiwa wannemad liig pehmed ja nõdrad on ja nori inimesši mitte ei juhhata koli ja kirriko minnema, waid neile lubba andwad, kõrtsu miina ja seal omma aega kurgaste wita —: siis sünniwad misjuggused asjad, kuidas ma üht teile praego kirja pannen, mis pibo ja kõrtsoga hakkab ja wargusše ning wangihonega lõppeb.

Se olli Jani-päwa aial. Lilled õitšesid kännaste ja linnud laulsid rõõmsaste, ühhe oksa pealt teise peale hüppades. Andres tahtis pühhapäwa koli miina, mis liinades õhto aial ammetmeeste poistele petakse, kus õppiwad Summala sanna luggema, laulma, kirjetama ja muid tarwilisi asjo. Teine kingiseppa pois, Hans nimmi, tulli temma wasto ja küsis ta käest: „Kubho sa lähhäd?“

Andres wastas: „Ma lähhän pühhapäwa koli.“